

heller ikke lyst til at opsætte dem et Mar — thi det kan man gjøre, naar man ikke vil have saa stort Hastværk, og saa falder Vanskelighederne bort — saa kunne Lovene forelægges her; men saa bliver det nødvendigt at erhverve Tillægsbevilling. Der kan altsaa ikke være Spor af, at jeg skulde ville benægte Retten til at forelægge denne Slags Love først for dette Thing; jeg seer heller ikke, at derom er nogen forskjellig Opfattelse; men jeg vil ansee det ønskeligt, da den omtalte Clausul nu eengang staaer der, at den saa bliver staaende, fordi man da slipper for at fremlægge Forslag til nogen Tillægsbevilling derom.

Formanden: Den 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) har Ordet.

Andræ: Jeg frasalder Ordet.

Bjerring: Jeg vil blot bemærke, at jeg er enig med Ministeren i, at Anviisninger paa Udgifter kun kunne finde Sted gennem Finantsloven, men netop derfor vil jeg stemme mod denne Bestemmelse, thi denne Lov er ingen Finantslov.

Indenrigsministeren: Ja, naar det er Meningen, bør man ikke sætte „den 1ste April 1860“; thi gjør man det, maa Meningen være den, at Vedkommende virkelig skulle have Pengene, og da maa man ogsaa give Regjeringen Bemyndigelse til Udbetaling; men man skal ikke fastsætte denne Termin, naar der ikke er optaget noget Beløb i Finantsloven, og man heller ikke paa anden Maade drager Omsorg for, at Regjeringen faaer Bemyndigelse til at udbetale Pengene; man skal ikke give de Vedkommende denne Ret, uden tillige at bemyndige Regjeringen til at udbetale Pengene. Vi ere ikke forpligtede til at troste os med en Tillægsbevilling, vi have Ret til at fordrø en Bemyndigelse til Udbetaling. Bestemmer man, at Vedkommende skulle have Pengene, saa have vi Ret til at forlange, at vi blive bemyndigede til at udbetale dem.

Carlsen: Jeg maa blot bemærke, at dette er uregtelig sandt, saafremt Ministeren

kommer frem med sin Forbring i rette Tid og paa rette Sted.

Andræ: Og den Modsigelse, som den ærede Minister talte om, er fremkaldt af den Repræsentation, der i sin Tid har med velbe- raad Hu indrettet Finantsloven saaledes, at det maatte, som det ogsaa gjentagende er blevet udtalt af de meest fremragende Medlemmer i det andet Thing, være Pligt for ethvert Ministerium at afholde mangfoldige Udgifter, der ikke stode paa Finantsloven.

Madvig: Jeg skal for mit Vedkom- mende gjerne komme den ærede Minister imøde. Jeg ønsker ikke at lægge Vanskeligheder iveien for ham. Ministeren forlanger en formel Bemyndigelse, men han kan ikke vægre sig ved at modtage den gennem en Tillægsbevilling, da det ligger i enhver finantsiel Lovgivnings Na- tur, at naar samtlige Dele af Lovgivnings- magten have vedtaget denne Lov, maae samtlige Dele af Lovgivningsmagten give den Til- lægsbevilling, som Loven gjør nødvendig. Det, som det høitærede Ministerium, naar man strengt vil holde paa denne Form, behøver, og som den høitærede Minister siger han behø- ver, kan Loven ikke give her, og det er ganske klart, at for at tilfredsstille Finantslovens Form skal der nævnes en Sum, og derfor er, naar man ikke vil lade det gaae til Statsre- visionen, en Tillægsbevilling den absolut nød- vendige Form; thi først der kan der staae den Sum, der skal udgives.

Indenrigsministeren: Den Bemyn- digelse, som gives mig igjennem dette, er mig tilstrækkelig. Det er meget godt, at man giver Løfte; det er et Haab, men det er nødvendigt, at naar Vedkommende skulle have Penge den 1ste April, man saa samtidig har Anviisning paa, at disse maae komme til Udbetaling. Man er ikke berettiget til at forlange, at man skal gjøre det i Tillid til senere at faae en Tillægs- bevilling. Lad os saa hellere udsætte Loven, naar der saaledes gjøres Vanskeligheder med Ting, der ere saa simple.

M. P. Bruun: Saa vil det være nød- vendigt at tilbageholde Finantsloven, saalænge